

Vào dịp Lễ Giáng Sinh vừa qua, đài phát thanh RFA đã phát loạt bài nói về tình hình của Công Sơn tại trại giam Công Trại do thông tin viên Mạc Lâm thực hiện.

Ảnh: Giáo X Các Thánh TĐ Đ o VN. Rottenburg-Stuttgart

Trong bài đầu tiên, tác giả đã tiếp cận chuyện bách hại xảy ra tại nhà thờ lớn Hà Nội vào mùa Giáng Sinh năm 1959. Kết quả là linh mục chánh xứ Trại Văn Căn (sau là Hồng Y thủ tịch của giáo hội Công Giáo Việt Nam) bị 12 tháng tù treo, cha phó Nguyễn Văn Vĩnh cùng một số tu sĩ, giáo dân khác bị bắt đưa vào trại giam Công Trại và tất cả đã bị nhốt trong chôn đả ngục trần gian này. Điều đáng nói ở đây là thực phẩm tiếp cận và bách hại chính là Ủy Ban Đoàn Kết Công Giáo, tức thân của cái gọi là Ủy Ban Đoàn Kết Công Giáo Việt Nam hôm nay, tức chủ do nhà nước thành lập này đã gây bất bao nhiêu tổn thương cho giáo hội Công Giáo, đã giúp Công Sơn lên ngôi vào hàng ngũ lãnh đạo giáo hội và hiện đang tiếp tục đóng vai trò trung gian để “nối kết” giáo hội Công Giáo và nhà nước Công Sơn qua chiêu bài “đồng lòng”. Xin bấm vào [link](#)

để xem (và nghe) loạt bài này.

Đặc biệt những trang sử viết bằng máu và nước mắt của giáo hội Miền Bắc dưới chế độ Công Sơn, những ai còn có chút lòng với Giáo Hội không khỏi cảm thấy buồn ngủi và căm phẫn cho cái chính sách tàn ác của những người Công Sơn, từ Liên Xô qua Trung Quốc, đến Việt Nam. Và cảm thông cho cái thái độ im lặng, nhún nhúc và bất hợp tác của các vị chức sắc Miền Bắc trong một thời gian dài. Các ngài chớ có sợ là chôn nào khác, vì chế độ thực chất của Công Sơn là tiêu diệt Công Giáo bằng tay, không bằng miệng, không khoan nhượng. Những giáo sĩ, giáo dân từ chối nghiễm nhiên trung thành với niềm tin của mình thì bắt buộc phải bị trục xuất trên những con đường khổ nạn. Qua những kinh nghiệm đau thương, giáo hội Miền Bắc đã chín chắn hơn, hiểu rõ CS hiện và cung cách tiếp cận, ứng xử với CS cũng già dặn hơn những

chúng ta thấy được qua biên của Đấng Chiêm hay Thái Hà. Người không tán thành thì chỉ trích thái độ của các giám mục miền Bắc là “nỗ lực ngụy tạo Vatican” và họ cũng vô việc “đời đời” với Công Sơn vô thức.

Đời đời dĩ nhiên là đời tốt, nhưng đời chỉ đời Công Sơn vô thức, không bao giờ người công giáo đời đời đời đời theo đúng nghĩa: nói chuyện với nhau một cách bình đẳng, không có cái cung cách kẻ trên – người dưới, kẻ vênh vác – người khúm núm; trình bày một cách thẳng thắn nhưng gì muốn nói với nhau, và lắng nghe nhau trong tinh thần tôn trọng: nếu anh sai tôi có quyền chỉ cho anh thấy cái sai mà không hề bắt anh dè dặt, trả thù; nếu tôi nói đúng thì anh phải thành tâm, phải sửa đời. Nếu người vào bàn chỉ để nghe người ta “lên lớp”, “hô hào hiu”, còn mình thì chỉ có tài hay nói vuốt theo, mình chỉ có thể tán thành chứ không có quyền phản đối, khi ý kiến hai bên bắt đầu thì họ giành quyền bác bỏ ý kiến của mình và hành động theo ý của họ thì đó không phải là đời đời mà là mối tương quan của kẻ thắng người và người bị trị.

Giáo hội Công Giáo Việt Nam hôm nay bắt chỉ trích từ phía và sự thật được truyền giáo và văn hóa truyền liên quan đến sự sống còn của dân tộc, hay những truyền thống xã hội, những bất công, nghẹt thở xảy ra hàng ngày, khắp nơi trên miền lãnh vực và xảy ra khắp miền đất nước. Đời đời cho thái độ bàng quang, vô cảm này, người ta thấy được truyền giáo ra cái lý do “giáo hội không làm chính trị”. Thoạt nghe cũng có vẻ có lý. Nhưng suy xét cho kỹ thì rõ ràng không phải vậy, mà đó chỉ là cái cớ để né tránh những va chạm với kẻ có quyền thế nhằm để yên sự an toàn cho bản thân và những đức tin những ân sư đức ban phát bằng cách này cách khác. Được ý là giáo hội có sự riêng rẽ, không lập để giành lấy chính quyền để cai trị quốc gia, hay hô hào dùng bạo lực truất phế người này, họ bắt người kia; nhưng việc đó không phải là công việc của những người chỉ con đường tu trì đang làm nhiệm vụ cai quản giáo hội. Nhưng lên tiếng truyền giáo những bất công và nghẹt thở của xã hội, cũng vô cái đúng, phê phán cái sai không phải là làm chính trị. Cho dù phải chấp nhận bách hại, phải chấp nhận hy sinh thì những người chỉ con đường bắt chân theo Thầy Chí Thánh cũng vẫn luôn đức mĩ giỏi làm chứng cho lý phải.

Xin đức của một thí dụ về thái độ của người có của những người đức Thiên Chúa trao phó truyền trách nhiệm đoàn chiên của Ngài: Hiện nay Việt Nam là nước có tỷ lệ phá thai cao nhất Đông Nam Á. Theo thống kê chính thức của nhà nước thì mỗi người phải biết Việt Nam phá thai 2,5 lần trong đời. Nếu kẻ của những truyền giáo không chính thức (phá thai chui, phá thai bí mật vì những người không ghi vào sổ hay phá thai bằng những phương pháp dân gian...) thì số lần phá thai trong đời người phải biết Việt Nam còn cao hơn nữa, có thể là cao nhất thế giới cũng nên. Xin đức hội Hội Đấng Giám Mục Việt Nam đã làm gì truyền giáo từ ác kinh khủng này? Điều đáng nói là xã hội (trong đó có những con chiên mà các ngài có nhiệm vụ chăn dắt) ngày càng trở nên thiếu vô cảm trước truyền giáo này, họ không xem đó là tội ác nữa. Hay là các ngài vô tư quá không nhìn thấy? Hội Đấng Giám Mục có dám đứng với những người có trách nhiệm với xã hội và việc này không? Có dám giống lên tiếng nói của những trí thức tham gia hàng triệu thai nhi vô tội bị “tàn sát” hàng năm không? hay đó là việc của nhà nước? Giáo Hội “không làm

chính trị” nên không tiến đến cấp độ?

Một hiện tượng bất công đang diễn ra, không thể chấp nhận được với những người còn lòng tin là việc Chính Phủ tịch thu, các quan chức hàng đầu trong tỉnh Hà Giang hè nhau đi mua dân sinh, mà người đầu tiên chính là ông hiện tượng ngôi trường các em học, sau đó chính các em sinh học bị tù trong khi các quan vô sự. Một đây, các cơ quan đi tra đã đưa ra kết luận là “không đủ chứng cứ” để bắt các quan, nghĩa là họ được “hàng an toàn” trong khi hai cô bé nạn nhân như bé tôi nghiễm nhiên cô thân cô thế kia vẫn đang (và sẽ) phải tiếp tục ngồi tù. Những đồng bào có trách nhiệm với đồng bào đâu có rời đi mà không ai có tiếng nói truyền giáo chuyên nghiệp như hoang đường đang xảy ra trên đất nước Việt Nam?

Những người mang số mệnh Ngôn Sứ trên vai đã làm gì truyền giáo hàng trăm, hàng ngàn đồng bào bình chính quyền cộng đồng học, đánh đập, xua đuổi ra khỏi mái nhà, khu đất mà họ tiên hành bao phủ và vun xới để “thu hoạch” để bán cho những doanh nghiệp với giá gấp trăm, gấp ngàn lần số tiền nhận được từ những học sinh. Số tiền lớn thì quan chức chính quyền chia nhau bỏ túi! Thốt, những người đầu tiên giáo hội đã không có tiếng nói nào cả, thậm chí khi chính những tín hữu cô đơn, đau khổ kia chạy đến cùng chỗ chặn cửa mình để kêu cứu (trường hợp Công Đồng), thì những đồng bào câu trả lời là nhún nhún, vô cảm, vô tri: “rất tiếc, tôi không làm được gì cả...”, và bỏ mặc đàn chiên của mình trước đàn sói dữ. Những giáo dân không biết kia của bạn cuốc, họ tiếp tục kêu cứu đến những cấp cao hơn: Hội Đồng Giám Mục, Ủy Ban Công Lý và Hòa Bình của Hội Đồng Giám Mục. Tiếng kêu của họ như những phôi thai trong bụng đã vang đi khắp nơi trên thế giới. Lần này, người ta cảm thấy đồng bào an ủi cộng thêm một chút vui mừng (?) khi thấy là [thư của Giám Mục Nguyễn Thái Hợp](#) cho Ủy Ban Công Lý và Hòa Bình gửi cho chính UBND thành phố Đà Nẵng. Những rồi sau khi lá thư được công bố thì những người dân vô tội kia vẫn bị đưa ra tòa, bị xử án, không có một dấu hiệu nào cho thấy nhà của họ, đất của họ sẽ khôi phục chính quyền cộng đồng mới, thậm chí họ còn tiếp tục chịu những đe dọa, những bắt của nhà cầm quyền. Đến nay người ta chưa thấy một tiếng nói khác từ phía giáo quyền, mà chỉ thấy hình ảnh “hưu nghỉ thôi miên” giữa giám mục của họ với ông xếp của lũ cộng đồng ngày kia. Nếu số “can thiệp” của hội đồng giám mục những người đó thì có lẽ không quá đáng khi báo các ngài đã “đánh trống bỏ dùi”. Trong việc này, có thể một trong 2 trường hợp sau đây đã xảy ra: Trường hợp 1: Hội Đồng Giám Mục thực lòng muốn can thiệp những chính quyền không dám xua đuổi, cộng tiếp tục hành vi cộng đồng đất của dân. Điều này chứng tỏ họ không xem Hội Đồng Giám Mục là đối tác đối thoại, và Hội Đồng Giám Mục cũng im lặng, mặc nhiên chấp nhận cách xử bất công (và bất nhân) này. Trường hợp 2 là thấy được luận (trong cũng như ngoài nước) “bức xúc” quá nên các ngài cho tung ra một lá thư để cho được luận xì xụp bẹp, rồi thôi. Trong cả 2 trường hợp, các vị chặn đất Giáo Hội Công Giáo Việt Nam đã không làm tròn vai trò của những học sinh chặn đất với đoàn chiên, thậm chí bị vai trò làm chứng và bệnh viện cho họ phải.

Vào cuối tháng 11-2010 đối với Dân Chúa, đồng bào Hội Đồng giám mục cho là một biến cố truyền

đi của Giáo Hội Công Giáo Việt Nam, vừa qua đi với lòng nghi long trọng và nhúng bài tham luận không lấy gì làm đặc biệt, để tiếp đến những vấn đề chung chung, vô tội vạ, ai cũng thấy, trong khi những điều liên quan trọng lại cố tình tránh né, lãng quên. Những vấn đề “nóng” như: sự băng hoại tinh thần cùng nhau đi vào đọa đày; niềm tin của giáo dân vào những vấn đề liên Thiên Chúa bị tổn thương trầm trọng; sự can thiệp thô bạo của thế quyền vô thần vào nội bộ các tôn giáo (nói chung) và Công giáo (nói riêng); những bất công, áp bức tràn lan khắp nơi mà nhân nhân chính là những con người bé nhỏ, cô đơn mà giáo hội có biện pháp phòng ngừa bệnh tật; phẫn nộ, trái gãi, công nhân Việt Nam bị buôn bán như những món hàng... không hề được nêu lên trong đời hội “hoành tráng” này.

Đời hội dân Chúa vừa được tổ chức có rất nhiều điểm đáng suy ngẫm về cách tổ chức của những cuộc đời hội đồng: những cuộc họp vấn đề, tuy nhiên chọn đời bị hiểu, những thành phần “không nên cho tham dự” bị loại ra bằng cách này hay cách khác... Cho dù với giám mục đời liên hội đồng giám mục giới thích nghi thế nào, cũng không thuyết phục được người tín hữu với việc dòng Chúa Cứu Thế, một hội dòng bất thế, hiện diện ở Việt Nam hàng thế kỷ nay, đã đóng góp rất nhiều cho công việc quần chúng bá Tin Mừng, đã đồng hành với Giáo Hội Việt Nam qua nhiều thăng trầm lại không có đời liên trong đời hội này. Điều đáng chú ý là dòng Chúa Cứu Thế không được đồng và nhà nước Cộng Sản Việt Nam dành cho nhiều ưu tiên cộng (nếu không muốn nói là căm ghét, muốn khai trừ) chỉ vì các cha dòng Chúa Cứu Thế không chấp nhận cúi đầu chấp nhận cái ác, không chấp nhận im lặng trước bất công.

Nhân tiếp đến dòng Chúa Cứu Thế, xin được mở một đầu ngoặc như: Giáo dân Việt Nam ai cũng thấy sự khác biệt và vô lý khi dòng Chúa Cứu Thế ở Sài Gòn muốn phong chức cho các cha, các thế hệ liên phần lên trên vùng Cao Nguyên mới Giám Mục Micae Hoàng Đức Oanh “xuống núi” để truyền chức khi mà ngay tại Sài Gòn có một hàng y và một giám mục, xa hơn thì Xuân Lộc, Bà Rịa, Phan Thiết, Mỹ Tho... nơi nào cũng có giám mục. Tại sao đi đến trên Kon Tum mới một vị chức thế? Và không phải ngẫu nhiên khi vị chức chặn đáng kính này cũng là một đời thế “độc” nhà nước để biệt chú ý vì sự khác biệt của ngài. Chúng tôi không được lòng nhà nước vô thần cũng có nghĩa là không được lòng giáo quyền? Có khi nhà nước chỉ khai trừ thì giáo quyền đã khai trừ trước. Người giáo dân Việt Nam không dám tin điều này, những người công nhân sự kiện hiện nhiên như vậy, xin những người có trách nhiệm hãy lý giải làm sao cho thuyết phục. Cách nay một vài năm, chú tôi, một linh mục cai quản một giáo xứ ở địa phận Xuân Lộc, đã bị giám mục địa phận cách chức, cho vị người chức xứ người dù chỉ một tu sĩ nghi ngờ vì ông dám lên tiếng phản đối nhà nước liên chiếm đoạt của giáo xứ ông cai quản. Trên đất nước Việt Nam còn bao nhiêu vị linh mục bị “kẹt luật” ví dụ phản đối hành đồng cộng đồng ngày của nhà nước như chú tôi?

Hôm trước, đọc bài [Trung Quốc: Giáo hội tiếp tục – Việt Nam: Tôn giáo là hội của cha pascal](#) Nguyễn Ngọc Tấn thế này ngài phân tích thế đúng, tôi cảm phục những người nói can đảm (và cô đơn) như vị của cha Tấn, cha Đức Xuân Quế và một số hiện tượng những vị chức chặn “uy vũ

bớt năng khuếch tán. May mà giáo hội Việt Nam hôm nay còn có các ngài. Dù biết có thể sẽ phải trở lại giá trị nhúng cách trở thù hằn của chính quyền, có khi phải bị bẻ gãy của chính mạng sống của mình nhúng các ngài vẫn can đảm vượt qua. Sống với Công Sơn lâu ngày, các vị có trách nhiệm trong giáo hội của mình cũng bắt đầu nhận ra cái bẻ gãy “hoàn tráng và hình thức, đời khái niệm dung”, nhúng phải phơi bày trước mặt họ là đi vào chiều sâu của tâm linh qua các lễ hội đình đám của các giáo xứ, giáo phận. Tôi không vội đưa ra nhận xét, vì không phải tất cả các linh mục, giám mục đều như vậy, nhúng phải đau lòng nhìn nhận rằng họ đang phơi bày trước mắt ngày càng phải bị biến trong giáo hội Việt Nam. Thông thường, các Giám Mục, Linh Mục của hành lễ kỷ niệm vào nhúng dịp ngân khánh (25 năm), kim khánh (50 năm) ngày chịu chức. Ngày nay, nhúng vào tất cả các kỷ niệm hàng năm, rồi “hoàn tráng”, để phơi bày trước mặt thanh thế, để tiêu diệt họ là để cảm thấy họ đang ân oán đến nỗi đã đi qua và chịu xin ân sống trên bề mặt để sống sâu thẳm.

Vài ngày nữa đây, sẽ là lễ bế mạc Năm Thánh kỷ niệm 350 năm thiết lập Giáo Hội tại Việt Nam, kỷ niệm 50 thiết lập hàng Giáo phẩm Việt Nam, có lẽ đi đến nhà nguyện của Việt Nam, nghe nói là chỗ tổ chức Nguyễn Minh Trí. Đã đến tham dự, lẽ nào lại không lên để đi đến văn, thì là nhúng với Công Sơn vô thức lại để đi đến dịp dùng chính diện đàn của đời họ để hô hào hi vọng, để duy trì hàng giáo phẩm và giáo dân Việt Nam. Nghĩ thế thì vì sao đó, ai còn có lòng yêu mến giáo hội không khi ngăn ngấm, cay đắng và đau lòng.

Số kiện gần đây của giáo hội bên Trung Quốc là gáo nước lạnh dội và niềm hy vọng của nhúng ai còn mặt mũi với “thiền chí để thoát” nhúng nhúng với Công Sơn vô thức: Giáo Hội Công Giáo Hoàn Vũ, để ngẩng đầu là Đức Giáo Hoàng Bên Đức 16 đã từ thiền chí muốn bắt tay với chính quyền Trung Quốc bằng nhúng nhúng bằng quan trọng: công nhận mặt sống giám mục, linh mục của giáo hội do nhà nguyện thành lập, để ngẩng ý cho chính quyền Công Sơn để có ý kiến trong việc lựa chọn giám mục. Thế nhúng Công Sơn đã trở mặt: chính quyền Trung Quốc mặt đây ngang nhiên phong chức giám mục không cần sự đồng ý của tòa thánh Vatican, công khai bách các giám mục hiệp thông với Vatican phải tham dự lễ tiễn phong. Họ vội vã cho mặt đời họ giáo dân, để đi đến chính quyền đến để đời họ đã công khai công kích Vatican. Đời họ này đã bắt mặt giám mục quỵ cạo doanh làm chỗ tổ chức Hội Đồng Giám Mục Trung Quốc.... Đến nỗi Đức Giáo Hoàng, nhúng với chế độ trước mặt bàn tay ra hòa giải với nhúng nhúng với Công Sơn vô thức, dù không muốn, đã phải công khai, mặt nhúng lên tiếng chế trích Bible kinh xâm phạm trọng trọng do tôn giáo của nhúng dân. Thêm mặt chế độ của với sự trở mặt của Công Sơn.

Tôi sao các vị lãnh đạo giáo hội Việt Nam cần phải vượt qua để “đi thoát” với “đi đến” trong tình quan với nhà nguyện? Tôi sao không thể cùng với nhau bằng mặt tình quan giữa nhúng con nhúng với trở thành: tôi luôn luôn cần gặp gỡ đến với anh với lòng từ ái, cùng với anh bằng tình nhúng và anh cũng hãy cùng với tôi trong tình thân ái. Nếu anh có gì sai thì tôi có quyền nói là nó sai, anh không để công khai bách tôi phải làm nhúng với nhúng tâm của tôi. Nói nhúng với nhúng nhà nguyện có phải là “làm chính trị” không? hay là cần phải “tốt đẹp để đẹp” mặt đẹp? và “tốt đẹp để đẹp” theo lẽ thì thích của Công Sơn là gì nếu không phải là ngoan ngoãn cúi đầu

“chấp hành” mới sẽ áp đảo cả nhà nước?

Hãy nhìn thẳng vào hiện tình cả Giáo Hội Việt Nam hôm nay để thấy rằng giáo hội Công Giáo Việt Nam đang đứng trước những cơn sóng dữ. Bàn tay thu hẹp lòng của Công Sản vô thần ngày càng luồn sâu vào những hoạt động của giáo hội không khi nào làm cho những giáo dân, giáo sĩ yêu mến giáo hội lo âu. Những người Công Giáo không được quyên đánh mất niềm tin. Bởi qua năm 2011 chúng ta cùng thành tâm cầu nguyện cho giáo hội mà được thổi vào lòng sinh khí mới, lòng sinh khí của Chúa Thánh Linh. Giáo hội chính là Nhiệm thể của chúa Kitô, chúng ta xác tín rằng Ngài không để giáo hội mà Ngài đã tạo dựng bằng chính máu của mình đổ xuống để con được làm nên những người đã và đang thừa hưởng và loài quở. Xin cùng nhau nguyện cầu cho những ai đang làm việc để sớm được trở về nhà con hoang đang trong Kinh Thánh, nguyện cầu cho họ đừng quên rằng người Cha nhân từ luôn ngóng đợi từng giờ, từng phút để được ôm ấp con yêu dấu vào lòng và nói với nó là tôi tha khi nó thành tâm quay về...

Ngày cuối cùng của năm 2010 đầy biến động.

VQ B